

og naar der er Tale om, at Danke skulde sætte deres Penge ud mod Prioriteter i Sverige, møde de ikke en Gang alle de Vanstueligheder, jeg har nævnt — blandt andet er jo Sproget ikke synderligt afvigende — men der møder dem dog de fleste, og det er nok til at fræmme os bort. Paa samme Maade, som vi her til Lands vilde stille os over for Anbringelse af Penge i Sverige, paa samme Maade stille Kapitalisterne i Frankrig og England sig over for Anbringelse af Penge her i Landet. Og selv om man vil se paa Kreditforenings-spørgsmaalet og spørge om man ikke kunne tænke sig, at engelske Kapitalister kunne bevæges til at indlade sig med deres Penge i Obligationer fra vore Kreditforeninger, jaaledes som disse Obligationer nu en Gang ere, saa møder man vel ikke alle de Hindringer, jeg har nævnt, men man møder dog adskillige af dem, og man møder ogsaa andre Hindringer, blandt andet den, at de udenlandske Kapitalister ikke vide, at de have Sikkerhed for, at vore Kreditforeninger blive styrede paa behørig Maade, at der ikke gives større Laan, end det er forsvarligt, at det bliver paafet, at Pantterne blive vedligeholdte, og at Renterne gaa ind m. m., kort sagt, en Mængde Forhold, som sikkert medvirke til, at de udenlandske Kapitalister, særlig i et Land som England, ikke i noget nærværdigt Omfang søge til vore Kreditforeningsobligationer. Men ganske anderledes vilde Forholdet stille sig, naar disse Kreditforeningsobligationer fremtraadte med Statens Garant. Der vilde derigennem for den udenlandske Kapitalist være stabt en saadan Sikkerhed for, at han ikke kastede sine Penge hen, men at han var vis paa i rette Tid at faa baade Rente og Kapitalen igen, at hans Frygt for at sætte sine Penge i Udlandet væsentlig vilde indskræntes. Dette Forhold saavel som flere andre blev ved Behandlingerne i forrige Rigsdagssamling udmærket og udførligt fremstillet af den ærede Ordfører for Udvalget, det ærede Medlem for Hornslet (Deergaard), saa jeg vil, idet jeg paa mange Punkter — ikke paa alle, men paa mange — kan henvise til, hvad han den Gang udtalte, og ganske slutte mig dertil, helt igennem kunne fatte mig væsentlig kortere, end jeg vilde kunne, hvis det var en hel ny Tanke, der forelaa, en Tanke, som ikke før havde været under Behandling i Tinget. Jeg skal blot nævne, at der er et Punkt, hvor jeg ikke er ganske enig med den ærede Ordfører fra i Fjor. Allerede naar man gif saa langt, som det er krævet i det fore-

liggende Forslag, til en Statsgaranti begrænset med 100 Millioner, vilde ganske sikkert derigennem alene Maalet kunne naas, uden at man nogen Sinde vilde behøve at gaa ud over dette Tal. Den ærede Ordfører i forrige Samling fremsatte den Anstuelse, at Virkningen af Statsgarantien vilde blive, at hele den primære Sikkerhed vilde vandre fra danske Hænder over paa Udlandet, og at efterhaanden vilde de Folk, der nu eje Obligationer — hvad enten det er Kreditforeningsobligationer eller andre Obligationer — der repræsenterer første Prioriteter i Landejendomme, blive udløste med Penge fra Udlandet, medens Udlandet vilde komme til at faa hele den primære Prioritetssgæld til gode, og at saa vil de mange Penge — 1,000 Millioner, eller hvor meget det nu kunde blive — som bleve ledige her i Landet, komme til at søge over til en anden Anvendelse, til sekundære Prioriteter, Anbringelse i Sparekasser, Kaution o. lign. Jeg tror, at denne Betragtningssaa er fejl, og jeg tror, det er rigtigt at fremhæve dette, fordi dette Punkt, hvorvidt man kunde vente, at man, naar man først var gaaet ind paa det foreliggende Forslag, da kunde komme til at blive staaende ved Begrænsningen til 100 Millioner, efter min Mening har den allerstørste Betydning for Sagen. Jeg vil ogsaa gaa ind derpaa, fordi jeg mener, at dette i og for sig kunde have sin store Væsentlighed. Hvis Resultatet blev, at hele den danske primære Prioritetssgæld vandrede over paa udenlandske Hænder, medens de Penge, som derved bleve ledige, søgte mindre gode Sikkerheder her i Landet, saa vilde Forholdet under nedadgaende Tider kunne blive det, at der kom meget store, uberegnelig store Tab paa danske Hænder, og dette kunde føre til, at Ejendommene her i Landet, hvis virkelig en Katastrofe indtraf — hvad jeg ganske sikkert tror, hører til de fuldkomne Ulykkelighederes Rige — saaledes, at de ikke kunde dække de første Prioriteter, i et overordentlig stort Omfang kunde komme til at vandre over paa udenlandske Hænder. Naar jeg siger, at jeg ikke tror, at Virkningen vil blive saaledes, er det ifølge den Betragtning, at naar Rentefoden her til Lands nu i en Række af Aar har været 4 pCt. og nu er ved at gaa ned mod 3½ pCt. og for Kreditforeningernes Bedkommende allerede kan siges at have naaet dette Punkt, saa er der et Forhold til Stede, hvor den Kapital, der søger Anbringelse paa første Prioritet, hvad enten det er ved Opløb af Kreditforeningsobligationer eller ved umiddelbar Anbringelse, omtrent balancerer med de Pantter, der ere til Stede,